

achterover; al enkele sterren pinkelden. „Kijkt u maar 'is naar boven. Wij krijgen zooveel voor niets immers.... allemaal.”

Naar boven kijken, ze deed het onmiddellijk. Dan even naar hem, met aandachtigen blik. En vervolgens met stotterende stem: „Ja natuurlijk, daar heeft u gelijk in.... De wereld is mooi en ontzaglijk, hè?.... Ja.... nou ja.... maar zegt u 'is, u begrijpt het natuurlijk ook wel, wat ik bedoel.... als ik zeg dat ik géven wil, niets voor niets wil hebben....”

„Zeker, dat begrijp ik volkomen, en dat bewonder ik.”

Ze lachte weer even, maar met een dankbaren blik. „Wát? Kom-kom! U bewondert te gauw, geloof ik.... Ik heb nog niets gedaan. Maar 't gaat komen!”

Terwijl hij Pauline voorging, zijn hooge bovenhuistrap op, kwam Huib er bijna toe nog om te keeren. Want hij had het alweer gehoord: Lies was niet alleen thuis, er bromden mannenstemmen. Leo dus zeker weer — maar wie nog verder? Ontstemd liep hij door; het kon nu toch niet anders meer; stiet krachtig de kamerdeur open, deed Pauline langs zich naar binnen gaan.

Ze keek naar de mensen, dan naar de kamerwanden — er was iets van vorsching, van verbazing in haar blikken.... 't Interieur van den beroemden schrijver valt haar niet mee, dacht Huib. Geen wonder waarachtig!

Opgestaan waren ze: Leo, Liesje. En de derde: Noordzij, de bekende criticus, een vijftiger thans. Zijn hoofd was kaal geworden, het puntbaardje bijna wit. Bij Bolland had Huib hem teruggevonden — den tegenwoordig wat eenzaam, eenigszins schaamachtig levenden man. Ze zagen elkander nu weer, van tijd tot tijd. Niet geworden was Noordzij 't geen men ééns van hem had gehoopt. Kunstgevoelig, en scherp van geest — maar zonder grootheid, zonder sterk élan. Nadat hij door Fietje verlaten was, had hij met andere vrouwtjes geleefd, maar geen die 't met hem uithield op den duur. Ze vonden: hij was zoo vermoeiend sensueel, en ook: hij kon zoo sarren.

Hoogland had Pauline het eerst aan Liesje en Leo voorgesteld — „je weet wel,” zei hij zacht tot zijn dochttertje — toen ook aan Noordzij, zéér kort en met stroeve stem.

„Ik weet nog niets, geloof ik”, begon, naar Pauline tinteloogend, de criticus, kwasi-guitig, „juffrouw Hermans zeg je? Schrijft mejuffrouw?”

„Wat? Schrijven? Nee! Waarom dacht je?” Huibs stem klonk koel verbaasd, bijna kregel — wat trof dat nu ook ellendig: Noordzij, die oude sater! — „Gelukkig zijn er nog enkele mensen, die niet schrijven, in de wereld. Juffrouw Hermans is doctoranda in de medicijnen.”